

Mats Wilhelmsson

f. 1950 i Stockholm

Studier vid Hovedskous Målarskola i Göteborg 1982-84. Vidareutbildning i grafik vid Konsthögskolan i Stockholm 1994-95, 1996
Medlem i KRO, Grafiska sällskapet, Grafik i Väst, Värmlands konstnärsförbund.

I Föreningen för Grafisk Konst portfölj 1999 ingår:
"Sandskrift ". Fotogravyr. Mått i millimeter: 265x209.

...en gång var jag i bäckens svarta, dess brunsvarta, dess med silver och guld, med lapis lazuli svarta, det strömmande, jag flöt och min kropp bars längs stränderna, jag såg liljorna med blad som svärd, deras gula kalkar liksom slumpvis strödda i grönskan, insekterna — sländor, flugor i svärmar som knutarna i nät kastade ut över vattnet, svävande i gasset, sjungande; du är hos mig: fiskar som i vattnet med vita , stinna bukar, de stjälkar som genom gungande tak av ljusaste ljus, den tyngd som svävar utan tyngd...
(Arne Johnsson. "Marken lyste även i drömmen". Dikter. Brutus Östlings Bokförlag Symposion 1998)

Betrakta en slumpvis vald bit av en sandstrand eller ett snårigt skogsparti. Låt tiden gå, låt vågorna skölja stranden och vinden sakta röra buskagets grenar.

Vänta och iaktta. Se. Låt tiden gå.

Låt tiden gå, du börjar fascineras av detaljer, former i strandens sandrevlar, oregelbundenheter som på något sätt skapar spänning, intresserar, något som blicken återvänder till. Förtätningar i grenverket vilka skapar koncentrationer av svärta i eftermiddagsljuset eller ett vasstrå som där det ligger bryter strandens linje och skapar skön disharmoni.

Sandskrift heter Mats Wilhelmssons fotogravyr. En berättelse som behöver tid.

En berättelse om en bit strand, vågor, rörelser, mellanrum, detaljer. Slumpen som konstnären hanterar och låter sig hanteras av.

Genom det stilla betraktandet tillför Mats Wilhelmsson dessa platser en sorts magi, visar för oss betraktare på en annan värld, de skenbarligen obetydliga detaljernas stora rikedom och betydelse och det vi kan göra är att se och låta tiden gå.

Mats Wilhelmsson skriver; "Varför grafik som konstnärligt verktyg? Omständligt, spegelvänt, syror och vätskor, famlande och äntligen dags att trycka. Se ! -Nej ! - eller kanske förresten, etsa lite mer där, skrapa lite här, nja... - nej, jag vänder plåten och börjar om.

Och ändå, den oöverträffade svärtan, den klingande gråskalan, att göra om bilden och ändå ha den kvar. De långsamma tekniska processerna ger tid till eftertanke och koncentration. Ibland är det till gagn för bilden."

Om man i detta sammanhang mycket förenklat ska försöka beskriva fotogravyrens teknik så har de tekniska grundprinciperna varit i bruk från 1820-talet. En akvatint bränns fast i en kopparplåt och en ljuskänslig gelatinfilm som exponerats, härdats under ex. ett positiv, fästs på plåten som etsas. Tack vare valörrikedomen i denna metod användes fotogravyren huvudsakligen som reproduktionsmetod fram till 1900-talet då konstnärer mer började arbeta med denna teknik.

Dock finns det i konstgrafiska sammanhang en stor risk att de tekniska resonemangen tar en onödig och för stor plats.

Man behöver inte veta hur ett piano är byggt för att kunna njuta av Satie.

Lars Nyberg